

Lính Kiểng Chín Tuần: Những Kỷ Niệm Vui Tại Quang Trung

Lâm Vĩnh-Thế, M.L.S.

Cựu Học Sinh Trường Trung Học Petrus Trương Vĩnh Ký, 1953-1960

Giáo Sư Trường Ban

Ban Thư Viện Học, Phân Khoa Văn Học và Khoa Học Nhân Văn

Đại Học Vạn Hạnh, 1974-1975

Sau khi tốt nghiệp Đại Học Sư Phạm Sài Gòn năm 1963, tôi đã được Bộ Giáo Dục bổ nhiệm vào ngạch Giáo Sư Trung Học Đệ Nhị Cấp và đương nhiên được Nha Động Viên của Bộ Quốc Phòng cho hưởng chế độ hoãn dịch. Cứ mỗi ba tháng tôi đều nhận được giấy Chứng Chỉ Hoãn Dịch với chữ ký của Đại Tá (cấp bậc cuối cùng là Thiếu Tướng) Bùi Đình Đạm,^[1] Giám Đốc Nha Động Viên, suốt từ Khóa 15 (1963) cho đến Khóa 27 (1967). Sau Cuộc Tổng Tấn Công Tết Mậu Thân (Tháng 2-1968), Tổng Thống Nguyễn Văn Thiệu ban hành Luật Tổng Động Viên, và tôi, cùng với tất cả các anh em giáo chức, đều phải trình diện nhập ngũ Khóa 8/68 tại Trung Tâm 3 Nhập Ngũ và sau đó được chuyển sang Trung Tâm Huấn Luyện Quang Trung thụ huấn khóa huấn luyện căn bản bộ binh trong 9 tuần. Bài viết này cố gắng ghi lại những chuyện vui, mà ở tuổi 84 này, sau 57 năm, tôi vẫn còn nhớ được khá rõ, trong suốt thời gian 9 tuần lễ thụ huấn tại Quân Trường Quang Trung nổi tiếng này.

Đêm Đầu Tiên: Bị Cạo Đầu

Ngày đầu tiên tại Trung Tâm 3 Nhập Ngũ, bọn tôi được cấp cho một cái túi đựng quân trang bằng vải kaki màu xanh lá cây của quân đội, một bộ quần phục gồm cả quần áo lót cũng bằng vải kaki xanh loại đó, một chiếc chiếu cá nhân và một cái lưới trùm đầu chống muỗi. Suốt ngày bọn tôi cứ lang thang với cái túi quân trang đó vác trên vai, không dám lơ đãng, sợ bị mất cấp thì khổ. Trưa thì vào **“nhà bàn”** (danh từ mà lính đặt cho câu lạc bộ) ăn cơm cho biết mùi cơm lính với cá mồi.

Vì số tân binh quá đông, việc hớt tóc (mà bọn tôi đều gọi là cạo đầu) kéo dài cho đến tối luôn. Anh lính hớt tóc dùng 1 cái tông-đơ đi vài đường là cái đầu anh tân binh sạch bóng, chỉ còn lại 1 ít tóc ở phía trước cao khoảng 1 xăng-ti-mét (cm) thôi. Sau đó là tới cái màn chụp hình để cho vào cái hồ sơ của quân đội gọi là **“Tướng Mạo Quân Vụ.”** Có lẽ nhằm giúp bọn tôi khỏi buồn ngủ, cái anh chàng phụ trách gọi tên tân binh vào chụp hình, đã gọi tên qua máy phóng thanh (haut-parleur) với tên họ tân binh cộng thêm tên cha tên mẹ (chắc chắn là do anh ta tự đặt ra chứ không phải là tên thật của cha mẹ người tân binh) nghe rất vui như sau: **“Nguyễn Văn Lia, Cha Chia, Mẹ Bài.”** Chẳng mấy chốc, bọn thầy giáo chúng tôi đã ghẹo nhau suốt đêm với đủ thứ tên, nghe thật vui, và, quả thật, đã đạt được hiệu quả là làm cho bọn tôi khỏi bị buồn ngủ nữa. Thôi thì đủ thứ tên tân binh được bọn tôi đặt ra như sau:

- **Trần Văn Tiễn, Cha Thua, Mẹ Hết**

- **Lê Văn Ngu, Cha Ai, Mẹ Biếu**
- **Phạm Văn Chịu, Cha Ngu, Mẹ Ráng**

Lúc được gọi tên, bước vô phòng chụp hình thì thấy phòng trống trơn, ở đầu phòng là một cái máy chụp hình đặt trên một cái chân ba càng (Tré-pied) có một anh phó nhòm đứng kế bên, và cuối phòng có để 1 cái ghế, trên lưng ghế có vắt 1 cái áo nhà binh. Người tân binh tự động lấy áo mặc vào, gài nút lại hàng hoàng rồi ngồi xuống ghế để được chụp hình. Nhìn kỹ thì thấy trên 2 ve áo đều có gắn sẵn lon chuẩn úy. Khi tới phiên, mặc áo vào xong, ngồi xuống ghế, tôi nghĩ thầm trong bụng: **“Thôi, vậy là tiêu rồi, đi lên Thủ Đức luôn rồi !”**

Kế tiếp là đến cái màn khám sức khỏe do một bác sĩ quân y đeo lon trung úy y sĩ với hai bông mai vàng hàng hoàng. Tuy nhiên việc khám sức khỏe thì có chiều hơi **“qua-loa-ro-măng”** như sau: đặt ống nghe vào ngực và lưng trong vài chục giây, bảo tân binh ho một tiếng, vậy là xong cho phần tim-phổi; sau đó bảo há miệng lấy 1 cái thanh gỗ nhỏ nhỏ và mỏng đè lưỡi xuống, chiếu đèn vào nhìn cổ họng, sau đó chiếu đèn nhìn vào hai lỗ tai, thêm vài chục giây nữa, thế là xong phần tai-mũi-họng. Vậy là xong, bác sĩ đóng dấu cái cụp vào hồ sơ ba chữ viết tắt: **ĐSK** (tức là **Đủ Sức Khỏe**). Mấy anh chàng thầy giáo bọn tôi có máu tếu trong người thì đọc 3 chữ **ĐSK** là: **Đời Sẽ Khó**.

Tiểu Đoàn Gà Chết

Sau 3 ngày lẫn lộn trong khuôn viên Trung Tâm 3 Nhập Ngũ để hoàn tất các thủ tục nhập ngũ như: hớt tóc ngắn, lãnh quân trang căn bản, chích thuốc TAB (tức là vắc-xin chống bệnh thương hàn, nóng sốt, tiêu chảy), bọn tôi được chuyển sang Trung Tâm Huấn Luyện Quang Trung nằm kế bên. Tất cả hơn 800 giáo chức vào chung một tiểu đoàn được đặt tên là Tiểu Đoàn Trần Quốc Toàn, gồm 4 Đại Đội đánh số từ Đại Đội 1 đến Đại Đội 4. Các thành viên của 4 đại đội được xếp vào các đại đội theo mẫu tự đầu tiên của tên gọi, và trong từng trung đội cũng vậy. Do đó, trong Trung Đội 4, Đại Đội 4 của Tiểu Đoàn Trần Quốc Toàn (mà tôi là một thành viên), tuyệt đại đa số anh em đều có tên gọi bắt đầu bằng chữ T, với một số ít mang tên bắt đầu bằng chữ V và X.

Tuy đã có tên chính thức là Tiểu Đoàn Trần Quốc Toàn, phần lớn các tân binh trong các tiểu đoàn khác đang có mặt trong Trung Tâm Huấn Luyện Quang Trung lúc đó (tôi còn nhớ hai tiểu đoàn là Tiểu Đoàn Trần Bình Trọng, và Tiểu Đoàn Lê Lợi) thường gọi bọn tôi một cách có phần kính nể là Tiểu Đoàn Giáo Chức, hay gọi tắt là Tiểu Đoàn GC. Nhưng anh em giáo chức thì lại diễn dịch hai chữ tắt GC một cách khác, nghe tếu hơn: đó là **Tiểu Đoàn Gà Chết**.

Cây Súng Trường Garant M-1 và Thi Bắn

Sau 2 tuần đầu làm quen với những thủ tục căn bản của đời sống quân ngũ, như tập hợp, xếp hàng, quay phải, quay trái, quay sau lưng, đi theo nhịp bước, làm giường ngủ thật ngắn nắp mỗi buổi sáng, chào kính cấp trên, vv., bọn tôi được phát cho mỗi người 1 cây súng trường loại Garand M1,^[2] vũ khí căn bản của người lính bộ binh cổ lỗ sĩ từ thời Đế Nhị Thế Chiến (1939-1945):

Súng trường Garand M1 là loại súng bán tự động (vừa có thể bắn từng phát đạn một vừa có thể bắn hàng loạt đạn), có chiều dài là 1,1 m, trọng lượng là 4,31kg (khi chưa nạp đạn), và là 5,38kg (khi đã nạp đạn đầy đủ).

Với cây súng dài cả thước và nặng trên dưới 5 kg như vậy, bọn **“Gà Chết”** chúng tôi sơ nhứt là cái màn huấn luyện khởi đầu bằng cái câu hắc ám này. do cái ông Trung Sĩ Nhứt già gốc Miên hay cái ông Chuẩn Úy trẻ non choẹt, trực tiếp phụ trách huấn luyện Trung Đội của bọn tôi, hô to: **“Súng cầm tay, chạy!”** Cái màn huấn luyện này là như sau: hai tay cầm cây súng Garand M1 đó dơ thẳng đứng ra phía trước, và vừa chạy vừa đếm 1,2,1,2. Mới chạy chừng 100 mét thì hai tay đã thấy rã rời rồi nhưng đâu phải chỉ chạy 100 mét đâu, thường thì ít nhứt cũng 2 vòng sân của Võ Đình Trường (sân lớn nơi tổ chức các lễ lạc). Khi chạy xong thị bọn tôi muốn xỉu luôn.

Rồi cũng tới cái màn bắn thi. Màn này như sau: bắn bằng súng trường Garand M1, bắn tất cả 8 viên, bắn từ 4 thềm: 200 mét, 150 mét, 100 mét, và 50 mét, mỗi thềm bắn 2 phát, một phá có tỉ, và một phát không có tỉ, bia là một cái khung hình chữ nhật có phát giấy hình một tên Việt Cộng ôm lòi xương (mà mọi người đều gọi là ôm đôi tới mức đeo nhánh đu đủ mà nó không gãy), phải trúng đích ít nhứt là 5 phát thì mới đậu, nếu trúng cả 8 phát thì được cấp **bằng thiện xạ**, với huy hiệu hình cây súng trường để đeo trên ngực áo trông rất là le lói. Thật may mắn, tôi đã bắn trúng đích được đúng 5 viên nên đã đậu kỳ thi bắn đó.

Đội Nón Sắt Mà Không Có Nón Nhựa Lót Bên Trong

Ai đã từng có thời gian ở trong lính thì đều biết nón sắt luôn luôn phải được đội với nón nhựa lót bên trong, có quai da để siết lại cho vừa chặt cái đầu. Bọn lính **“gà chết”** chúng tôi, trong suốt thời gian 9 tuần làm **“lính kiếng”** tại quân trường Quang Trung đó, lại phải đội nón sắt mà không có nón nhựa lót bên trong, và, vì vậy, đã phải gánh chịu một số chuyện cười ra nước mắt như sau:

- Những hôm trời nắng nóng thì giống như phải đội một cái chảo đang ở trên lò lửa; bọn tôi phải lấy một cái khăn lông xếp lại và lót bên trong thì mới không bị phỏng da đầu

- Những lúc phải chạy (không được đi) thì cái chảo đó nhảy lên rút xuống lụp bụp làm đau đầu quá chừng.

Ngược lại, may thay, cái nón sắt đó cũng giúp cho bọn tôi được hai chuyện:

- Thứ nhất, lúc để úp xuống trên mặt đất, được dùng làm cái ghế đầu để bọn tôi ngồi lên, không phải ngồi bẹp trên mặt đất
- Thứ hai, được dùng làm cái xô để múc nước khi tắm

Bò Hỏa Lực

Đầu tuần thứ 8 thì tới cái màn **Bò Hỏa Lực**. Ban chỉ huy Tiểu Đoàn cũng sắp xếp cho các Đại Đội theo thứ tự thi hành, và đương nhiên, Đại Đội 1 đi đầu, và, bọn tôi, thuộc Đại Đội 4 nên đi chót. Mỗi ngày, các vị Trung Úy, sĩ quan Đại Đội Trưởng, đều cử 4-5 tân binh ở nhà canh giữ 2 cái bồn nước, không cho các tân binh từ các đại đội khác bén mảng tới xách nước hoặc dùng nước, để dành nước cho các tân binh của mình đi **Bò Hỏa Lực** về có nước để tắm rửa.

Đến ngày Đại Đội 4 chúng tôi đi **Bò Hỏa Lực**, Trung Úy Mô, sĩ quan Đại Đội Trưởng của bọn tôi, cũng làm y chang như vậy, cho một số 4-5 anh em ở lại giữ hai bồn nước, còn bao nhiêu thì ra sân tập. Màn huấn luyện đặc biệt này được thực hiện như sau:

- Sân tập là một bãi đất khá rộng, hai bên là hai ao nước bùn, bên dưới có gài một số mìn hơi (không có miếng đạn), thỉnh thoảng phát nổ, làm nước bùn văng tung tóe vào sân tập
- Giữa bãi là một khu vực có đóng cọc và giăng dây kẽm gai, phân ra làm 6 hay 8 (tôi không còn nhớ rõ) làn đất để bò, hai bên và phía trên (cách mặt đất khoảng 8 tấc) đều có giăng dây kẽm gai
- Người tân binh nằm sấp trên mặt đất, cầm súng trường Garand M1 bằng hai tay trong thế súng nằm ngang mặt đất, và bò đi suốt từ đầu đến cuối làn đất đó
- Ở đầu bãi tập, trên một cái bục gỗ cao khoảng hơn 1 mét, một khẩu súng đại liên được đặt trên bục và bắn liên tục hàng loạt đạn thật cách trên đầu bãi kẽm gai độ 3 tấc.

Trong ngày Đại Đội 1 **Bò Hỏa Lực**, một tai nạn nhỏ đã xảy ra và một tân binh, Anh HTC, Giáo Sư của Trường Ngô Quyền, Biên Hòa, bạn học cùng khóa và cùng ban với tôi ở Đại Học Sư Phạm, đã bị một viên đạn thối, không bay đi xa mà lại rút xuống trúng ngay gót chân trái của anh, nhờ anh có mang giày nên chỉ bị thương tương đối nhẹ. Nghe kể lại chuyện đó, bọn tôi cũng có hơi lo sợ nhưng tập thì cứ phải tập thôi. Và trong lần tập của Đại Đội 4 bọn tôi thì mọi việc đều suôn sẻ. Chỉ có một chuyện vui nho nhỏ sau đây: trong Đại Đội 4 của bọn tôi có một anh giáo sư người rất mập, bụng tròn to, tánh tình hiền lành, dễ thương, và có một đặc điểm khiến cho anh trong Đại Đội đặt cho một cái “nickname” là **“Tiểu Siêu Thị.”** Lý do: trên người anh, trong các túi áo, túi quần (mà chắc các bạn cũng biết là bộ đồ nhà binh thì có rất nhiều túi), lúc nào cũng có rất nhiều các thức ăn chơi như là bánh, kẹo, xô-cô-la, các loại hạt, vv., mà lúc nào, ai

muốn ăn, anh đều chia xẻ, nhứt là vào đầu tuần sau khi vừa được bà xã anh lên thăm sáng Chúa Nhứt (tại Vườn Tao Ngộ) và tiếp tế cho anh. Chuyện vui là như sau: khi **Bò Hỏa Lực**, vì quá mập, anh mau bị mệt, cứ bò được độ 5 mét thì anh lại nằm im, thở dốc trong chốc lát rồi mới bò tiếp, các anh em bò sau anh đành phải nằm tại chỗ chịu trận các đợt mìn hơi nổ văng nước bùn đầy người. Anh em la lên ầm ỉ thì anh chỉ cười và đáp lại rất dễ thương: **“Tui mệt quá, làm ơn cho nghỉ một chút, mấy cha ơi !”**

Thay Lời Kết

So với phần lớn các bạn trong nhóm bạn thân 9 người của tôi hồi còn học bậc Đệ Nhứt Cấp tại Trường Petrus Ký, ^[3] mà một số khá đông đều là sĩ quan cấp Tá trong Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa thuộc các đơn vị tác chiến như Bộ Binh (bạn Nguyễn Trung Hiếu), Thủy Quân Lục Chiến (bạn Đinh Xuân Lãm), Biệt Động Quân (bạn Phan Văn Quang), Không Quân (bạn Nguyễn Thanh Hải, phi công trực thăng vũ trang), tôi thật sự đúng phải gọi là một tên **“lính kiếng”**. Thứ nhứt: tôi chỉ là một Binh Nhì, là cấp bậc thấp nhứt trong quân đội. Thứ hai: tôi chỉ ở trong quân đội có 9 tuần lễ rồi được biệt phái về trường dạy học trở lại. Thứ ba: vì vậy, tôi không có một chút kinh nghiệm chiến đấu nào cả vì chưa bao giờ nếm mùi chiến trường, trận mạc.

GHI CHÚ:

1. **Bùi Đình Dạm** (1926-2009) tài liệu trực tuyến, có thể đọc toàn văn tại địa chỉ Internet sau đây: [Bùi Đình Dạm – Wikipedia tiếng Việt](#)
2. **M1 Garand**, tài liệu trực tuyến, có thể đọc toàn văn tại địa chỉ Internet sau đây: [M1 Garand – Wikipedia tiếng Việt](#)
3. Lâm Vĩnh-Thế, **Nhớ về nhóm bạn thân các năm Đệ Nhứt Cấp tại Trường Trung Học Petrus Trương Vĩnh Ký**, tài liệu trực tuyến, có thể đọc toàn văn tại địa chỉ Internet sau đây: <https://petruskyaus.net/nho-ve-nhom-ban-than-cac-nam-de-nhut-cap-tai-truong-trung-hoc-petrus-truong-vinh-ky-lam-vinh-the/>